

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΦΗΣ

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ἀνεπαύροισα πηλὸ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομαί γὰρ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἰναι μόνω.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρι — δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Ἐκοστὴν καὶ τέταρτον ἀριθμῶντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἑδραῖον γῆν τὴν Παρθενών.

Ἔτος χίλια κ' ἔννα κ' ἑνκαίδεκα,
νέα πλάσι' σ'τὰ νέφθ παῖσσα.

Τριάντα μία μῆνθς Γενάρῃ
κ' ὄ Διογένῃς μὲ τὸ φανέρι.

Χίλια κ' ἑβδομήντα σκόπῳ
καὶ παύκορφα σὰς λούσσῳ.

**Ἐβδωμῆ χήρα
μ' εὐθουμῆ λύρα.**

Π. —

Ἔβω μὲ χήρα, Φασουλῃ,
οὐ τούτων τὸν καιρὸ,
τὴν εἶδα μ' πρὸς μου σὺν τρελλῇ
νὰ σέρνῃ τὸν χορὸ.

Π. — Ὅρα καλῆ ἐρί, Φασουλῃ...

Καλῶς σ'τὴν ἀφεντιὰ σου.

Φ. — Πὰς τὰ περὶ;

Πολὸ κακά...

Φ. — Ἐρίμα σ'τὴν λαβεντιὰ σου.
Γιὰτὶ ἔην ἀέρις, Περικλίε, καὶ οὐ προσπερίδες
οὐ ἀλέτης νὰ σὲ γράφουσι μὲς σ'τὴς ἡμερηίδας;

Γιὰτὶ καὶ οὐ δὲν πῆς νὰ ὄγῃς
θεάματα ποικίλα,
καὶ μασκαρῶδες εἰσδεῖς
καὶ τὴν παλῆ γαμῆλα.

Γιὰτὶ, μωρέ καὶ οὐ δὲν πῆς
'στ' ἀπ' ἐρ' μινι', σ'τὰ τούγῃς,
μὰ τὸ κεφάλι σου κτυπεῖς
νυχθημερόν, κανάγῃς;

Γιὰτὶ καὶ οὐ βρεῖ μασκαρῶ,
δὲν δάξῃς μὰ μουσοῦνα,
δὲν παῖσις ἕνα ταμποῦρα,
καὶ δὲν φουξὸς τοαμπουάν;

Τοῦ βίου ποτὸς ὁ σκοπὸς
γνωρίζεις, Περικλίε.
γιὰτὶ βαδίζεις σὺθροπῶδες
καὶ κάνεις τὸν Ἀμλίτο;

Γιὰτὶ μαζί μου δὲν γελάς
καὶ εἶχες προσοκίδα,
μὰ τὰ σπῆκίτια σου χαλάς
γιὰ τὴν κηφουατρίδα;

Ἐτοιφῶτα πηδῶσι
καὶ τίτοια τραγουδοῦσι.

Ἐβῶμῃ χήρα τοῦ χοροῦ,
χήρα τῆς ταραινίλας,
ἐγὼ χοροῦσ' κουτουροῦ
μὲς σ'τὸ χορὸ τῆς τρέλλας.

Ἐβῶμῃ χήρα ρουαρετῶν
καὶ πιγκνιδέρικων ματιῶν,
καὶ μὲ φερμάριουσι πολλοὶ
καὶ προκομμένα καὶ καλοῖ.

Εἰς τὸ φουστάνι μου κοντὰ
τρέχουν αὐτοὶ κ' ἐκεῖνοι,
κ' ἀνάθω μὲτα τὸν οὐδινὰ
κ' ἔρωσιπὸ γαμῆλιν.

Μὲ σὺγκινῶν τὰ νάξῃα τὸν κ' ἡ γλῶσσας τὸν κ' ὄ τρέσι.
καὶ ἔχω μνηστῆρας τῆς πολλοῦσι ἀπὸ τὴν Πηνελόπῃ.

Ἐβῶμῃ χήρα Σηλευτῇ,
Ἐβῶμῃ χήρα λατρευτῇ
καὶ χήρα προκομμένη,
μὰ τόσοσι παντρεμῆν.

Ὅλο καὶ κοκοροῦσιμαί
καὶ γὰρ γαμῆρος γυρῆσι,
τώρα μ' αὐτὸν παντρεδομαί
τὴρ ἄπ' αὐτὸν χορῶσι.

Δὸς τοῦ καὶ διαζόγιμα καὶ κάθε τόσο γέμο
κ' ἄρχῳ νὰ κολοπονή,
κ' ἡ δυστυχῆς ἐγκυμονῶ,
καὶ τρέχουν τόσο μῆμασι.

Τὰ τῆς πατρίδος βράσις τε καὶ διὰ δὸλ' ἔπαρε τα...
γιὰτὶ σ'τὴν Βιεννέλικῃ δὲν πῆγες ἀπαρέτα;
'Ἐὸς ποῦ κλαῖς σὺν παλαδῶς τοῦ καθενῶς τὴν μοῖρα
δὲν εἶδες τόνειρωδὸς βάλς, τὴν Ἐβδωμῆ τὴν Χήρα;

Αὐτὸς τοῦ ἀγοῦραῖς κ' ἔστ' ἐγὼ,
καὶ κ' ἑστέρως καὶ πίσω,
κ' ὄλα προσημένον κἀπὶ τὴν
κ' ἔγω πάς θά γενήσω!

Ἐὰν λένε πάς θά γένη,
κ' ὅστωρ ἀπὸ τίτορον πόνο
τί νομίζετε πάς θναίνει;
καθαρός ἀέρας μόνο.

Τότε χάσκουν, κ' ἕνα μπλάστει
τῆς καθμένης μου κολοῦν,
καὶ μου λένε ἀνεμογῶστερ,
καὶ μὲ θλέπουν καὶ γελοῦν.

Ἰστοροῦν οἱ Βασιλεῖς
καὶ λαὸ τὰ γεννητοῦρα,
καὶ μαρτυροῦν τὰ βρολιῖα,
καὶ μαρτυροῦν τὰ σαιτοῦρα.

Βοῖ παιδιὰ φωνάζουν ἄλλοι,
σχίσαι τῆς τῆ κεφάλι,
μήπως κἀν ἡ μὲς θγάλη.

Καὶ μὲ πάλειον Ἡραίστου μου τῶ σκίξουν μαρκαῖ,
πλὴν ἀέρας μόνο φρίσκος ξαναθναίνει, κ' ἀν' ἐστὶ,
κ' ἀπελπίξω τὸν καθένα
μὲ τὴν μὲ μου κ' ἄλλη γένη.

Τίξωρ τῶν σοφῶν ἡ γνώμη,
τίξωρ τῶν σοφῶν ἡ φάσμα,
καὶ σκεπάζουν κἀρῶν μῆμα
τὰροδὴ γεννητοῦρα.

Ἐγὼμαί χήρα τοῦ γλεντοῦ
καὶ παίζω τιμικοῦράδες,
καὶ γὰρ τὸ χάλι τοῦ σπητροῦ
ἐν δίνω ὁδὸ παράδες.

Ἐγὼ παθαίνω γὰρ Βουλῆ μὲ φλέγουν οἱ χοροὶ τῆς,
ἐγὼ οὖν Σαμαρεῖτις
ἄνδρας πολλοὺς ἐπῆρα,
κ' ἔμφορ ἡ κἀκομοῖρα
πάντο παρὼ γὰρ χήρα.

Ἐγὼμαί χήρα σκεπαιτὴ καὶ ἐξνομοστὴ γαλ' ἀνδρῶν,
μὲ τόσους μ' ἐπαιφραίνω κ' ἔγω στανέω γ' ἀνδρῶν.
Ἐγὼ κτερίζω μονάχα
μὲ τὰ μασκαράλημα,
καὶ μὲς σὺν χροῖμα τὸ φτωχὰ
ζῆτὸ κουβαρνταλήμα.

Ἐγὼ γὰρ ἵππετα καὶ μὲ δέν ἐδῶ καὶ μαρδί,
κ' ἡ φτώχεια οὐκ κ' ἡ μείνω οὐκ σὺν δέν μὲ κερδίω.
Ἐγὼ μαστὸ μὲ τὴν Βουλῆ τὴν φουστὰ μου πνάζω,
κ' ἔς κἀν τὸ παλῆμαλο γὰρ τὸ χορὸ φωνάζω.

Ἐγὼμαί πάντο εἰδομῆ τῆς ὀπερταῖς χήρα,
καὶ κάνω πάς κληγόνωμα.

καὶ κάνω πάς κληγόνωμα
μὲ κάνω μου μνηστήρα.

Τὶ δὲν μὲ λένε τὴν φτωχιά,
χήρα μὲ λένε μάραθα,
κ' ἔστιν τὰ λόγια μου παχῆ,
κ' ἡ γλώσσα μου μακροῖα.

Ἐξομῶσθε τὴν χήρα
τῆς εἰδομῆς καλῆς.

Π.— Τούτῃ τὴν βαρβάνη χήρα καὶ τὴν εἰδομῆ σκεπτάδα
μὲ χορὸ μου τὴν ξανάδα
νὰ πηδᾷ καὶ νὰ χορεύῃ
κ' ἄνδρα νέο νὰ γυροῦ.

Καὶ γλιτοῦρ μὲς σὺν παρῆμο
καὶ πολλοὶ τὴν φέρουν γύρω.
Ἄμμ' τὸν εἶδες Περικλῆτο,
καὶ τὸν εἰδομῆ τὸν χήρα.

Κύτταξέ τον πάς τὴν πῆρην
μὲ λυγισατα μὲ νάξι,
κ' ἀπ' ἴδω κ' ἐστὶ τὴν φέρην
καὶ κυρὰ τοῦ τὴν φωνάζει.

Κι' ἔμφορ λέγου, Ἀρκελίω,
πάς γυναῖκα τοῦ δέν εἶναι,
κ' ἂν σὺν μαρκαῖ τοῦ τὴν σφῆγγη καὶ μαστὸ τῆς κερματῆ
γὰρ γυναῖκα κἀκομοῖρα μὲ τὸ ζερε τὴν κρεταί.

Τώρα τῆς μιλᾷ μὲ γλώσσα,
τώρα τῆς μιλᾷ μὲ πῆρα,
τώρα κάνω πάς κἀκομοῖρα
κ' ἔστιν τὸ μετανοῶντα,
κ' ἔλα, λέει, πῆρκα μου,
στ' ἀγκαλιάξω τὸ δῆα μου.

Τώρα λέει μὲ σπουδῆ
πάς σκεπαιτὴ νὰ χορεύῃ,
κ' ὅτε θά ξαναγυροῦ
μὲ γὰρ κάνω νὰ τὴν εἶ.

Τὸν ἐκλόνητος οὖν βροχῶς
στέκει μῆσ' οὖν Βουλῆ,
τώρα κλεινεται μονάχος
οἱ μοναστηριαὶ καλλί.

Τώρα φεύγει κἀκομοῖρας
σὺν Γαστοῦρ, σὺν Δουκάτις,
τῶν ἄποδοι ἐκλωμένους,
Κερκουραῖον σκεπτάδα.

Τώρα σκάβει περὶδῶντα
οὖν Ρωμῆτος Κιγινάτος,
καὶ τὴν παρῆμα τὴν δόλιμ
νὰ πηγαίη κατὰ κράτος.